

Dorel SCHOR

TAINA SCRISULUI – SĂ FACEM HAZ DE NECAZ !

Aveam nouă ani și eram considerat un elev „fruntaș”. Acesta e și motivul pentru care un coleg a apelat la mine să-l ajut la definirea unei poezii dedicate marelui Stalin. I-am furnizat rima (Kremlin) și am considerat că misiunea mea a fost îndeplinită. Probabil însă că microbul a pătruns și după o perioadă de incubație, m-am pomenit scriind versuri. Umoristice! De unde și de ce, nu știu nici acum.

Pe la 12 ani m-au publicat în ziarul local, apoi în cel regional, curând la revista „Tânărul scriitor” și pe la 15 ani am fost invitat la Congresul pe țară al tinerilor scriitori, la București. A urmat o perioadă în care am publicat foarte mult la „Urzica”, la „Albina”, la „Magazin” care devenise foarte cerut de cititori, apoi la „Contemporanul” și la „Luceafărul”

Drumul meu era hotărât, așa că la 17 ani dădeam examen de admitere la Medicină. Și am fost admis. La Institutul de Medicină din Iași exista o brigadă artistică de succes care se numea „Seringa”. Gaze-ta satirică (de perete) se numea tot „Seringa”. Acolo mi-am făcut veacul, în afară de colaborarea săptămânală la pagina umoristică a ziarului „Facăra Iașului”.

Eram singurul medicinist din subredacția „Vieții studentești”... unde eram coleg cu Marin Sorescu, Mircea Radu Iacoban, Roni Căciularu - cu toții filologi convinși. M-am străduit totuși să fiu prezent la cursurile clinice și stagiile din spital, din când în când la radio Iași și uneori la revistele literare, unde îi întâlneam pe scriitorii Andi Andrieș, Corneliu Ștefanache, Cornel Sturzu și alții.

Am absolvit facultatea cu succes, am fost repartizat într-o comună suburbană din Botoșani unde am lucrat ca medic, dar o perioadă am fost și secretar literar la Teatrul „Eminescu” din Botoșani. Apoi medic secundar dermatolog la București. Poetul Florin Mugur, cu care m-am împrietenit, m-a îndemnat stăruitor să scriu despre mediul spitali-cesc. I-am replicat că nu-i locul de unde se poate inspira un umorist. A rezultat totuși o carte, un fel de jurnal, pe jumătate umoristică... „Șarpele și Cupa”. Editată de Junimea din Iași, a avut o presă

bună, recomandată de Aurel Baranga, Sebastian Costin, Mircea Sâtimbreanu, Mircea Iorgulescu și Valentin Silvestru.

Au urmat alte numeroase schițe umoristice, publicate mai întâi în reviste și adunate apoi în volume (unsprezece), multe dintre ele de prietenii mei scriitori Mircea Radu Iacoban, George Roca, Mihai Batog Bujeniță. Liviu Antonesei, Ștefan Maier. Tradus la Madrid în spaniolă, editat în România, Israel, Spania. Am publicat în Australia, Germania, Anglia, Canada, Statele Unite.

Schițele au fost preluate și de reviste din Cipru, Belgia, Noua Zeelandă. Un episod interesant în Polonia: la Universitatea din Cracovia există o facultate de limbi străine cu o secție de limba română. Studenții preferă texte umoristice, iar profesorii i-au solicitat lui Liviu Antonesei, care e profesor universitar la Iași, și lui George Roca, consilier editorial și editor la Sydney, volumul „Chemați doctorul”. Pentru studiu, desigur!!!

Mă opresc aici cu relatarea mea succintă, dar sper să am ce scrie și în viitor. Pentru că taina scrisului rămâne pentru mine o taină.

Dorel SCHOR
Tel Aviv, Israel
aprilie 2018